

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący braku kontroli proporcjonalności zniesienia obywatelstwa europejskiego dla niektórych kategorii obywateli brytyjskich. Skarżący podnosi, że jako obywatel europejski, który skorzystał ze swobody przemieszczania się w Unii i był nieobecny na terytorium brytyjskim dłużej niż 15 lat nie był uprawniony do głosowania w referendum w dniu 23 czerwca 2016 r. w sprawie przynależności Zjednoczonego Królestwa do Unii Europejskiej
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia zasad demokracji, równego traktowania, swobody przemieszczania się, swobody wypowiedzi i dobrej administracji.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia porządku prawnego Unii oraz zasady równego traktowania, nieodłącznie związanej z obywatelstwem europejskim. W tej kwestii skarżący podnosi w szczególności, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z porządkiem prawnym Unii, w którym zapisana jest zasada równego traktowania wszystkich obywateli, oraz z porządkiem prawnym konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań. W tej kwestii skarżący podnosi w szczególności, że zaskarżona decyzja aprobuje utratę ich prawa stałego pobytu uzyskanego po upływie pięciu lat nieprzerwanego zamieszkania w jednym z państw członkowskich, mimo że konkretne konsekwencje tej utraty nie zostały przewidziane, a przede wszystkim – bez przeprowadzenia żadnej kontroli proporcjonalności.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia prawa do życia prywatnego i rodzinnego, gwarantowanego w konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja narusza jego prawo do życia rodzinnego i prywatnego, ponieważ odbiera mu obywatelstwo europejskie, a tym samym prawo do swobodnego zamieszkiwania na terytorium państwa członkowskiego, którego nie jest obywatelem, lecz na którego terytorium zbudował życie rodzinne.
6. Zarzut szósty, dotyczący naruszenia czynnego i biernego prawa wyborczego obywateli brytyjskich w wyborach lokalnych i europejskich. Zdaniem skarżącego art. 127 umowy o wystąpieniu narusza art. 18 TFUE oraz art. 18 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Należy zatem stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zatwierdza ona umowę, zawierającą postanowienie stwarzające nierówne traktowanie obywateli brytyjskich.
7. Zarzut siódmy, dotyczący wprowadzonego w umowie o wystąpieniu automatycznego i generalnego rozróżnienia między obywatelami Unii a obywatelami Zjednoczonego Królestwa, bez kontroli proporcjonalności w odniesieniu do życia prywatnego i rodzinnego Brytyjczyków, od dnia 1 lutego 2020 r. Na poparcie tego zarzutu skarżący podnosi, że zniesienie obywatelstwa europejskiego nie może być automatyczne i ogólne, że należało wprowadzić obowiązek oceny skutków in concreto oraz że, w braku takiej oceny, należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji.
8. Zarzut ósmy, dotyczący naruszenia art. 35 karty praw podstawowych, to jest prawa do zdrowia. Skarżący uważa, że ponieważ umowa o wystąpieniu nie przewiduje żadnego działania ochronnego w odniesieniu do jego prawa do zdrowia, ta kompetencja uzupełniająca zanika w stosunku do Zjednoczonego Królestwa i jego obywateli, narażając ich na niebezpieczeństwo, w szczególności w okresie pandemii i kryzysu zdrowotnego.

Skarga wniesiona w dniu 1 maja 2020 r. – Ryanair / Komisja

(Sprawa T-238/20)

(2020/C 209/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia) (przedstawiciele: E. Vahida, F. Laprévotte, S. Rating i I. Metaxas-Maranghidis, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) z dnia 11 kwietnia 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.56812;⁽¹⁾ oraz
- nakazanie Komisji pokrycia kosztów postępowania;
- skarżąca wniosła także o rozpatrzenie jego skargi w trybie przyśpieszonym, o którym mowa w art. 23a Statutu Trybunału Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący tego, że wydając swą decyzję Komisja dopuściła się naruszenia poszczególnych postanowień TFUE i ogólnych zasad unijnego prawa odnoszących się do zakazu dyskryminacji ze względu na przynależność państwową oraz swobody świadczenia usług, które to zasady stanowią podwaliny dla liberalizacji usług transportu lotniczego w UE począwszy od końca lat 80. Ta liberalizacja rynku transportu lotniczego w UE umożliwiła rozwój prawdziwie transeuropejskich tanich linii lotniczych. Wydając swą decyzję Komisja pominęła rolę odgrywaną przez takie transeuropejskie linie lotnicze w rozwoju sieci połączeń między państwami członkowskimi UE, pozwalając Szwecji na zastrzeżenie pomocy jedynie dla tych przedsiębiorstw lotniczych, którym to państwo członkowskie udzieliło koncesji na prowadzenie działalności. W art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE przewidziany został wyjątek od przewidzianego w ust. 1 tego postanowienia zakazu udzielania pomocy państwa, niemniej jednak nie przewiduje on wyjątku od innych przewidzianych w TFUE przepisów i zasad.
2. Zarzut drugi, dotyczący tego, że wydając swą decyzję Komisja dopuściła się naruszenia obowiązku wyważenia korzystnych skutków pomocy z jej niekorzystnym wpływem na warunki wymiany handlowej i zachowanie niezakłóconej konkurencji (tzw. „balancing test”).
3. Zarzut trzeci, dotyczący tego, że pomimo poważnych trudności i naruszenia praw proceduralnych skarżącej Komisja nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego.
4. Zarzut czwarty, dotyczący tego, że wydając swą decyzję uchybiła ciężącemu na niej obowiązkowi uzasadnienia.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji Europejskiej (UE) z dnia 11 kwietnia 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.56812 Szwecja – System gwarancji udzielonych na zabezpieczenie pożyczek dla przedsiębiorstw lotniczych w tymczasowych ramach środków pomocy państwa w celu wsparcia gospodarki w kontekście trwającej epidemii COVID-19 (jeszcze nieopublikowana w Dz.U.).

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2020 r. – Stada Arzneimittel / EUIPO – Pfizer (RUXXIMLA)

(Sprawa T-239/20)

(2020/C 209/48)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Stada Arzneimittel AG (Bad Vilbel, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J.C. Plate i R. Kaase)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Pfizer Inc. (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone)